

για μᾶς τοὺς ἄλλους· Γιατί ἔτσι ἀπόδειξε ἔδτι ἡ ζωὴ καὶ τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς δὲ μπορεῖ νὰ ἐξηγηθοῦν, διὸ πίσω ἀπὸ τὰ δημιουργήματα κανεὶς δημιουργὸς δὲν ἀφίνει νὰ πιασθῆ, ἀδιάφορο μὲ τὶ τρόπο θὰ ζή- τήσωμε νὰ τὸν ἀνακαλύψωμε.

Ἀπὸ τὸ Σουηδικὸ

I. E. ΧΡΥΣΑΦΗΣ

CAMILLE MAUSLAIR

P A S T E L

Ἄν σὲ ζωγράφιζα μιὰ μέρα, ἀγαπημένη μου, θὰ σβάζα σιὸ βά- ρος μιᾶς πόλης ἐκκληχτης ἀπὸ τὰ τρεμουλιαστὰ φῶτα τῆς κι ἀπὸ τὰ αἰφνίδια ἀναφυλλητὰ μέσ' στὴν οὐμίχλη τοῦ δειλινοῦ τῆς, — κ' ἡ πόλη αὐτὴ θὰ εἶταν ἡ ἀνταύγεια τῶν ἵταραγμένων καὶ μυστηριώδικων σκέ- ψεῶν σου, ποὺ τὸ πρόσωπό σου φοβᾶται νὰ φανερώσει. Θὰ εἴσουνα τὰ ποτέλεσμα τῆς χινοπωρινῆς καταχνιάς, ποὺ ἔχει λιγότερη ὑγρασία ἀπὸ τὴν οὐσία ποὺ φαίνονται νᾶναι φτιασμένα τάληθινὰ δάκρυα, ποὺ κατεβγαίνει ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς σὰ δάκρυα σιὸ μάγουλο χήρας, μὲ σι- γανὰ καὶ θλιμένα γλυστρίσματα σιὸ ρυθμὸ τῆς κρυμένης καρδιάς, κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα καὶ τὴ σάρκα. Ἡ ὄψη σου, σκεφτικὴ καὶ σάν ἀπα- γορευμένη γιὰ τὴν προσεχὴ αὐγὴ θᾶμοιαζε νὰ μαντεύει πὼς ἐκεῖνο τὸ βράδι εἶταν τὸ τελευταῖο τῆς, — καὶ θᾶχε πιὰ μέσα τῆς ὅλο τὸ μελλού- μενο πάθος στὴ διπλὴ πτυχὴ τῶν κυματιστῶν μαλλιῶν σου, γύρω ἀπὸ τὴν ὠχρὴ καὶ λεπτὴ σάρκα, καθαρισμένην ἀπὸ ἓνα γλυκὸ κρῦο ποὺ εἶχε παγώσει τὸ μικρὸ καὶ μολυβένιο νερὸ τῶν μισόκλειστων ματιῶν ὅπου πνίγουνται ἀργὰ τὰ νεκρὰ φύλλα τῆς ἀγάτης μου. Ἐνα μαῦρο πουλί, στὴν ἄκρη τῆς τόκας σου, βαλμένο μ' ἓνα ἀνοιγμα τῶν φτερῶν γεμᾶτο οἶχτο, μὰ ὥστόσο φορτωμένο μὲ τὶς παραγγελίαις τοῦ πεπρωμέ- νου, θὰ δυνάμωνε τὴ φωνή του μὲ τὴ νύχτα ποὺ θὰ πέρναγε μέσ' ἀπὸ τὰ φτερά του. Κ' ἐσύ, ποὺ ζεῖς μὲ τὸ γέλιο, θᾶνάβαλλες νὰ μᾶς κάνεις νὰ νιώσουμε τὸ δυνηρὸ πεπρωμένο σου, ποὺ κ' ἡ ματιὰ ἀκόμα, ροιτώντας μὲ τρόμο, θᾶρνιόταν νὰ καταλάβει.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ